

СИЛАТА НА НЕГОВОТО ПРИСЪСТВИЕ

Дейвид Уилкерсън
1 Април 1984

„Всичките човеци, които са по лицето на света, ще се разтреперят от присъствието Ми; и планините ще се сринат, стръмните височини ще паднат, и всяка стена ще се събори до земята.” (38:20)

Има един зловещ пасаж в Библията, който е източник на утеха за много християни. Той е в Матей 7:22-23: „В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонихме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.”

Този пасаж утешава онези, които могат да кажат: „Това не може да съм аз – аз никога не съм пророкувал, никога не съм изгонвал демони, никога не съм вършил велики дела.” Всъщност, не познавам нито един християнин, който някога да е чувствал, че това предупреждение се отнася за него. Но това е предупреждение от Христовото сърце, което никой вярващ не може да пренебрегне. То се отнася до всеки, който някога е ял Хляба на Живота и е пил виното на Духа. То е отправено към всички, които някога са взимали причастие или са слушали учението на Божието Слово.

Чувайте Лука 13:25-27: „След като стане домакинът и затвори вратата, и вие, като останете вън, почнете да хлопате на вратата и да казвате: Господи отвори; а Той в отговор ви каже: Не ви зная откъде сте. Тогава ще почнете да казвате: Ядохме и пихме пред Тебе; и в нашите улици Си поучавал. А Той рече: Казвам ви, не зная откъде сте; махнете се от Мене всички вие, които вършите неправда.” Дали Христос говори най-вече за корумпирани изцерители-евангелизатори или харизматични лицемери в този пасаж? Не! Тези, на които им беше отказан достъп до дома на Господаря са добре нахранените, добре обучените – онези, които са яли духовен хляб и са пили духовно вино в самото присъствие на Христос.

Тези предупреждения са достатъчно доказателство, че е възможно да изцериш болните и да изгонваш демони и все пак да не познаваш лично Христос. Възможно е да извършиш велики дела в Неговото име, да построиш църкви и служения, да евангелизираш и да жертваш, а въпреки това да не Го познаваш както трябва. Възможно е да се наслаждаваш на Словото Му, да пиеш живата Му вода, да чуваш истини в откровения и въпреки това да не влезеш в присъствието Му.

Какво беше неправдата на онези, на които им беше отказан достъп до дома на Господаря (защото Исус каза, че те вършат неправда)? Ето я: Те не трепереха в святото присъствие на Христос! Демоните трепериха, но не и те. Земята се разтrese, хълмовете се разтопиха като

восък, стените се срутиха, но те стояха в присъствието Му непреклонни и несломени. Те отказаха да бъдат стопени, ударени или осъдени.

Псалмистът Давид извика: „Трепери, земя, от присъствието Господно...” (Псалм 114:7). Когато Израел загуби страха си от Бог и спря да трепери в присъствието Му, той стана нагъл и зъл. Проповедниците му се превърнаха в торби от вятър. Пророк Еремия записа Божието обвинение над народа Му: „Защото Израилевият дом и Юдовият дом Се отнесоха много невярно към Мене, казва Господ... Отрекоха се от Господа, Казвайки: Не той ни заплашва с това; И няма да ни постигне зло, Нито ще видим нож или глад; Пророците са вятър, И слово Господно няма в тях. На сами тях ще се сбъдне това... Но тия люде имат бунтовно и непокорно сърце... Както клетка е пълна с птици, Така къщите им са пълни с плод на измама, Чрез която те се възвеличиха и обогатиха... Отлъстяха, лъщят... Отлъстяха, лъщят, Дори преляха със своите нечестиви дела; Не защищават делото - делото на сирачето, за да благоденствуват, И правото на бедните не отсъждат... Пророците пророкуват лъжливо... И людете Ми така обичат...” (Еремия 5:11-31). Господ Бог ги попита: „Не се ли боите от Мене? Не ще ли треперите пред Мене?” (5:22). Те не трепереха, защото сърцата им бяха насочени към просперитет, а не към присъствието Му.

Няма да се надсмивам над Божия народ, но трябва да коментирам лекомислието и безгрижието, толкова често срещано в Божия дом днес. Къде е страхопочитанието, величието, треперенето в святото Му присъствие? Как не ни е срам да наричаме всемогъщия Цар на вселената „татенце”? Защо ходим във величественото Му присъствие с мръсните си плътски дрипи, ръкопляскайки Му, вместо да паднем в нозете Му?

Когато Исая беше в присъствието Му, той беше смирен и поразен. Когато Божията слава изпълни храма дори серафимите покриха лица с крилетата си. Един от тях извика: „Свят, свят, свят Господ на Силите!” (Исая 6:3). Праговете на врата се поклатиха при звука на гласа Му. Исая скри лице в шепите си и извика: „Горко ми, понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни...” (Исая 6:5)

Какво ни казва това на теб и мен, когато свят пророк на Бог е в брилянтното Божие присъствие и трябва да изповяда греха в себе си?

Данаил скърби в продължение на 3 седмици, пости и се моли, изповядвайки греховете си и тези на Израел. След това Господ се появи в славните си одежди. Лицето Му имаше вид на светкавица, очите Му бяха като огън, а ръцете и краката Му блестяха като полиран месинг. Гласът Му разтърси земята. Това, което стоеше пред него не беше „татенце"! Данаил не беше царско чедо, искащо благословения. Никой не ръкопляскаше, но „...голям трепет ги нападна...” (Данаил 10:7). Коленете на Данаил омекнаха. Той каза: „не остана сила в мене, защото енергията ми се обърна в тление, та останах безсилен... с лицето си към земята.” (Данаил 10:8-9)

Какво говори това на теб и мен, след като възлюбен Божии човек види огнените Божии очи и не може стои прави или дори да повдигне глава?

Колко е различно днес. Слушаме как познатите ни говорители проповядват мощните си проповеди и ръкопляскаме. На едно събрание харизматична конференция ръкопляска в продължение на 5 минути на евангелизатор след края на посланието му. Не трябваше ли тази аудитория да падне по лице пред святото Божие присъствие? Не трябва ли да се тресем когато Той се появи, за да съди греха? Не трябва ли себеправедната ни мощ напълно да пресъхне, а човешката ни сила да ни напусне?

Но къде, в кое събрание можете да видите омекнали колене и християни, които да викат „горко ми!“? Къде е църквата или конференцията, на която говорителя остава невидим, а вместо това се появяват огнените очи на Христос и гласа Му кара сърцата да треперят? Къде Божия народ вижда разложението си и се просва на пода, смазано от присъствието Му?

Истина е, че трябва смело да застанем в присъствието Му, с хваление и благодарение. Но това не означава лекомислено или арогантно. Дарий, езически цар, уважаваше Бог повече, отколкото много съвременни християни. Той заяви: „Всички племена, които живеят по целия свят... в цялата държава, над която царувам, да треперят човеците и да се боят пред Данаиловия Бог; защото той е живият Бог... властта Му ще трае до край.“ (Данаил 6:25-26). Ние трябва да треперим и да се страхуваме пред всемогъщото Му величие, не защото Той е срещу нас, а защото е откъм нас! Ние треперим в присъствието на толкова велика сила, която действа за нас, за да ни подкрепи и освободи.

Божие дете, което наистина Го познава, развива чувство за величието и великолепието Му. То става по-малко загрижено за права и благословения и по-очаровано от присъствието Му. Обикновеното бива заменено от достойнството. Случайността и неофициалността – от уважението и святата почит.

Искам да направя три важни изложения относно силата на Христовото присъствие – едно негативно и две позитивни:

1. Божиите хора стават безсилни когато се отдалечат от Господното присъствие.

Вярващият, който е извън Божието присъствие, поставя себе си в позиция, при която да бъде погълнат от нещастия. Той става страхлив, бяга дори тогава когато не го преследват. Живее в постоянен страх от „...Лъв има във! Ще бъда убит всред улиците!“ (Притчи 22:13)

Нашият пример е Йона. Този пророк трябва да е познавал Божието присъствие, в противен случай не би бил в състояние да чуе толкова ясно напътствено слово: „Стани, иди в големия град Ниневия та викай против него; защото нечестият му възлезе пред мене.“ (Йона 1:2). В миналото, това да си в Божието присъствие, се е считало за вълнуващо, ободряващо преживяване. Йона се е радвал да чуе за възстановяването и изцелението на Божия народ. Било е страхотно да споделиш Божиите тайни за бъдещето.

Но ето, че Божието присъствие изискваше нещо лично от него. Той трябваше да стане и да проповядва срещу греха. Той трябваше да заплаши цялото общество с незабавен съд, ако не се покаят. Както и да е, вместо да се покори на Божията заповед „... Йона стана да побегне в Тарсис от Господнето присъствие“ (Йона 1:3). Няма съмнение, че той би приел призива да пророкува на някое отдалечено израилево племе; вероятно дори би приел призив да проповядва за просперитета на Израел на лидерите на Израел. Но да проповядва адски огън, да изобличава грех, да заплашва хората с Божий съд – и всичко това на корумпирано и безбожно общество! Не и Йона. Той отхвърли призива.

Моля запомнете, че той бягаше от Този, чиято слава изпълва храма. От Този, чието лице е като светкавица. От Този, чиито очи са огнени пламъци, чиито ръце са полиран месинг. Бягаше от Този, чийто поглед прегъва коленете, чийто глас разтърсва земята, чийто образ смазва всяка плът.

Защо му е на Божии човек да бяга от Този, когото обича? Беше ли изплашен Йона от жителите на Ниневия? Беше ли горд, за да отиде при тях? Твърде голям инат?

Ако наистина искате да разберете защо Йона избяга от Божието присъствие, просто се вгледайте добре в собственото си сърце. Защо някой християнин избягва Божието присъствие? Защо не желаем да Го погледнем в пламтящите Му очи? Точно както и ние, така и Йона не можа да изпълни заръката, която му даде святоото присъствие. Не греховете на ниневийците го изплашиха – не можеше да се изправи пред греха на собственото си сърце. Той имаше спор с Бог във вътрешния си човек!

Колко Божии служители не биха взели Божията тръба и не биха извикали срещу греховете на хората, защото самите те не могат да покрият Римляни 2:21-22? „Тогавата ти, който учиш другите, учиш ли себе си? Ти, който проповядваш да не крадат, крадеш ли? Ти, който казваш да не прелюбодействуват, прелюбодействуваш ли?“

Колко християни не се осмеляват да надигнат глас против корупцията и похотта в Божия дом, понеже похотта в собствените им сърца ги заставя да мълчат? Страхливи са с греха, защото самите те не са победоносни. Много родители виждат как собствените им грехове преминават в децата им и са безпомощни срещу това. Бащата пуши, така че не може да обвини децата си, когато ги хване с марихуана. Майката пие, а след това гледа с ужас как дъщеря ѝ се превръща в алкохоличка.

Скърбя поради отминалите години, в които отхвърлях Божия призив да пророкувам срещу греховете на светиите и грешниците, защото бях ужасно обвиняван от лисица изпояждаща моята собствена лоза. Знаех, че ще обезчестя Бог ако проповядвам послание за святост, а моята дреха беше опетнена. Гръмотевицата ми се превърна в скимтене, мечата ми стана пръчка. Имаше време, в което не можех да погледна Господ в огнените Му очи. Време, в което се чувствах неудобно покрай свят човек, страхувайки се, че той би могъл да види състоянието ми. Време, в което трябваше просто да се задоволявам с посвещение и изучаване на Библията, защото знаех, че веднъж посветях ли се на това да вляза в святоото място, нямаше да мога да издържа там. Трябваше да има очистване. Към мен бяха отправени изисквания, които не мислех, че мога да изпълня.

Благодаря на Бог, че Духа ме очисти. Благодаря на Бог, че той премахна цялата шлака и грях ме направи подходящ за присъствието Си, безупречен и приет във Възлюбения.

Можете да бъдете сигурни в следното: човекът извън Божието присъствие ще свърши в нещастие, пленник на Господ. „Пленник” на Господ ли казах? Да! Чуйте какво се случи на Йона. „А Господ бе определил една голяма риба да погълне Йона; и Йона остана във вътрешността на рибата три деня и три нощи.” (Йона 1:17). Библията ни казва, че Господ беше Този, който определил рибата! Бог беше Този, който накара моряците да изхвърлят Йона през борда! За Йона това беше „вътрешността на Шеол” (Йона 2:2), за Бог беше наказание.

Бог нямаше да предаде човека Си на дявола. Изглежда беше казал на Сатана: „Това е Моята риба, Йона е Моя слуга. Можеш да го повозиш – заведи го долу и нека хвърли едно око на ада. Но не можеш да го нараниш. И когато видя, че въпроса с греха е разрешен, ще го оставиш на брега на послушанието. Работа има да върши!”

Точно в кризата Йона се разправи с греха в себе си – веднъж завинаги. Дотогава всичко беше лъжлива суета. Беше живял в лъжа. Словото казва: „Ония, които уповават на лъжливите суети, Оставят милостта, спазвана за тях.” (Йона 2:8). Бог видя в Йона дух на лъжлива гордост. Той беше измамен, невежа за собственото си духовно състояние. Имаше слепи точки у него, неизложени дотогава. Той беше ходил както езичниците от Ефесяни: „...по своя суетен ум, помрачени в разума, и странни на живота от Бога поради невежеството, което е в тях, и поради закоравяването на сърцето им” (Ефесяни 4:17-18)

Защо толкова много честни Божии мъже и жени днес са в криза? Защо има толкова много нещастие? Защо има такива дълбоки духовни упражнения? Защо има такова изобличение на силите на врага? Това е делото на Бог! Той е позволил тези кризи, за да ни върне в присъствието Си. Да произведе послушание у нас. Да ни покаже колко слепи сме били за онова, което действително живее в нас. Да изобличи гордостта, лъжливите суети, двойствения живот.

Бог ни каза да отидем в целия свят и да обявим праведността Му. Ние погледнахме вътре в себе си и увехнахме. Божиите хора станаха страхливци. Служителите отслабнаха поради греха. Така че Бог приготви огромен кит. Множества дори в този момент са в търбуха му. Има самота, страх, безпокойство, съмнения. Това е време на водорасли и черни водовъртежи.

Но дори по време на криза има голяма надежда за християните. Йона извика към Бог от мъка, мили се и изповяда, и беше обновен. Ако наистина си Божие дете, Той няма да те предаде на Сатана. Няма да те предаде или пък остави в кризата ти. Нека Духът те разтопи. Нека разкрие грозотата в теб. Нека греховете ти те смирят и разбият. Тогава се протегни и се върни в святото Му присъствие за да бъдеш възстановен.

2. В присъствието Му силата на греха бива изобличена и изгонена!

„... Както се топи восък пред огъня, Така нека погинат нечестивите пред Божието присъствие.“ (Псалм 68:2). „Неприятелите ми се връщат назад Падат и гинат пред Твоето присъствие.“ (Псалм 9:3). Сърдечният плач на църквата днес трябва да е за свръхестествено проявление на Христовото присъствие. Проявление означава: показване, откровение, демонстрация, представяне.

Обърнете внимание какво се случи със Симон Петър когато Христос прояви свръхестествено присъствието Си пред очите му. „И като престана да говори, рече на Симона: Оттегли ладията към дълбокото и хвърлете мрежите за ловитба.“ (Лука 5:4). Запомнете, че Симон беше в Христовото присъствие по време на цялата Му реч. Той се беше покорил на заповедта Му да хвърли мрежата, дори и след безплодна нощ риболов. Той видя Христос, чу Го, може би дори Го и докосна. Той беше обозрим, на една ръка разстояние, но Словото не го осъди, защото Христос все още не беше разкрил силата на присъствието Си.

Но изведнъж Христос показа присъствието Си. Той изяви Себе Си. Изведнъж стоеше там със свръхестествена сила. „И като сториха това, уловиха твърде много риба, така щото се прокъсваха мрежите им. И извикаха съдружниците си от другата ладия да им дойдат на помощ; и те дойдоха и напълниха и двете ладии, до толкова, щото щяха да потънат. А Симон Петър, като видя това, падна пред Исусовите колене и каза: Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек.“ (Лука 5:6-8)

Петър, заедно с колегите си Яков и Йоан бяха изобличени в греховете си, защото те виждаха свръхестествената сила на присъствието Му. Христос им се показа. Те не реагираха с танци, ръкопляскания, викове или смях. Те бяха смазани от обвинение за греховете си. Бяха на колене, не можаха да се оправдаят пред свящото присъствие, което виждаха.

Какво би се случило в църквите ни днес, ако Христос свръхестествено демонстрира свящото Си присъствие, да кажем чрез помазано пророчество от святия Си трон? Няма ли да излязат наяве греховете ни и да бъдат изобличени? И така, паднали по лице, ние ще се покланяме. Апостол Павел ни каза, че това е, което трябва да се случи (1 Коринтяни 14:25). Би ли могъл някой от нас да остане несъкрушен? Би ли могъл някой от нас да си помисли за греховете си и да ги оправдае в присъствието Му? Няма ли всички като един да извикаме като гръм: „Свършено е с мен! Нечист съм! Не мога да стоя в присъствието Ти! Устните ми са осквернени!“

Въпросът не е само да си чист в Божиите очи. Въпросът е да видим колко много сме отпаднали от славата Му. Колко ужасно много сме пропуснали висшия Божий призив в Христос. Колко мързеливи, глупави и слаби сме станали. Това, което виждаме в себе си ни съркушава.

Йоан, в откровението си, видя ден, в който целия свят ще бъде свидетел на мощна свръхестествена демонстрация на Христовото присъствие. Ще започне с голямо земетресение. Небето ще почернее като вретиче. Луната ще стане като кръв. Звездите ще падат като смокини, разтърсвани от силен вятър, а небесата ще се свият като свитък. Всяка

планина и остров ще се преместят от мястото си. И там, пред очите на цялото човечество, Христос ще бъде изявен, седящ на трона Си (Откровение 6:12-16)

„И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето” (Откровение 6:15-16)

Старозаветните пророци ни казват, че Изкупителя ни ще дойде за църквата си в последните дни със свръхестествени демонстрации на присъствието Си, да очисти народа Си и да го приготви като невеста. Чуваме същите думи от Исая и от Павел. Исая пророкува: „А като Изкупител ще дойде в Сион и за ония от Якова, които се обръщат от престъпление...” (Исая 59:20). Апостолът предсказва време когато „И така целият Израил ще се спаси, както е писано: "Избавител ще дойде от Сион; Той ще отвърне нечестията от Якова... Когато отнема греховете им" (Римляни 11:26-27)

Друг старозаветен пророк, Малахия, описа проявлението на Христос по следния начин: „Господ, Когото търсите, Неочаквано ще дойде в храма Си... Но кой може да издържи деня на пришествието Му? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото е като огъня на пречиствач, И като сапуна на тепавичари. Ще седне като един, който топи и пречиства сребро, Та ще очисти левийците, И ще ги претопи като златото и среброто; И те ще принасят Господу приноси с правда... И Аз, като се приближа при вас за съдба” (Малахия 3:1-5)

Христос ще се приближи със свръхестествени демонстрации на присъствието Си! той, със силата на присъствието Си, ще осъди магьосничеството, прелюбодейството, лъжепророчествата, и всички грехове в дома Си. Всичко ще се разтопи като восък в присъствието Му. Той ще постави брадвата при корена, ще раздуха всичката плява и ще изкорени всичкото зло. Той ще изобличи врага и ще очисти всяко дете.

Тъжно е, но много вярващи ще пропуснат тези свръхестествени проявления на присъствието Му. Христос няма да повери Себе Си на онези, които търсят само знамения и чудеса. „И когато беше в Ерусалим, на пасхата през празника мнозина повярваха в Неговото име, като гледаха знаменията, които вършеше. Но Исус не им се доверяваше, защото познаваше всичките човеци... сам знаеше що има в човека.” (Йоан 2:23-25). Той знаеше, че те ще се очароват само от чудеса, а не от Самия Него. Той вижда това в цялото човечество. Отбележете си го добре: където християните се съсредоточават върху силата, а не върху Христос, ще има много малко проявления на страхотното Господно присъствие.

3. Силата на присъствието Му ще преобрази очевидеца според Неговия образ!

„А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.” (2 Коринтяни 3:18). Ние се превръщаме в онова, което виждаме! Фокусът на нашето внимание разпростира влиянието си из целия ни живот. Онова, което наблюдаваме с духовните си очи ни

завладява! Взима връх в нас. Павел избра да бъде завладян от Христос. Единствено Спасителя стана обект на неговите мисли, на проповедите му, стана негова доктрина. „Защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Исуса Христа, и то Христа разпнат.“ (1 Коринтяни 2:2). Той прикова поглед върху Главата на тялото, а не върху болестите в тялото. Той го нарече... придържане за главата... достигане на Христовата пълнота... за да можем да порастнем във всичко, който е главата, а именно Христос... за да може Той да изпълни всичко... да бъде слава на Него в църквата.

Истинската Петдесетница е издигането на Христос! Страхувам се, че ние не се придържаме за Главата. Да държиш означава да: се залепиш за нещо, да се прилепиш, да се заключиш в него. Проповядвай Христос! Придържай се към Христовата доктрина. Прилепи се за нея, залепи се, заключи се в нея. Днес има толкова малко хора живеещи за Христос, защото толкова малко се проповядва за Него. Пастирите и проповедниците трябва да Го издигнат, за да могат хората да Го погледнат в лицето и да станат като Него.

Божие желание за нас е да се облечем в Христовото присъствие. Искаш ли победа над греха? Искаш ли абсолютна свобода и освобождение от цялата сила на врага? Тогава прилежно се моли за свръхестествено проявление на Христовото присъствие в живота ти. През последните месеци имах такова преживяване. Ако сте сериозно в това отношение, ще пробиете. Ще се изправите срещу греховете си. огнените очи ще ви пронизат! Тогава остани, за да бъдеш очистен.

Същото това Божие присъствие тогава ще се превърне в самата същност на душата ти. Няма да искаш да оставиш присъствието Му. То ще се превърне в твоята радост и удоволствие завинаги. Очите Му ще заискрят от любов и милост. Ще се радваш при вида на лицето Му. Ще се облегнеш на бронзовите Му ръце. Всичкия страх ще си отиде. Ще се леят съвършен мир и почивка. Можеш да се изправиш срещу греха и Сатана в славната сила на Неговото присъствие. Божие Слово обещава: „Който победи ще се облече така в бели дрехи; и аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели.“ (Откровение 3:5)

Църквата се е запътила към последните дни като „жена облечена със слънцето...“ (Откровение 12:1). Това е Христос! Той е бялата ни дреха. Ние сме се облекли в Христос, пребиваваме в присъствието Му, над всички началства и власти.

Не е толкова трудно. Може да бъде определено така: **СТОЙ БЛИЗО ДО ХРИСТОС!** Живей в присъствието Му. Заеми място до Неговото в небесни места. Наблюдавай го как седи отдясно на Отец. Тогава, като Стефан, камъните на Сатана не могат да те наранят. Нищо не може да ти попречи. Ще бъдеш над всичко, гледайки Го в небето.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Power of His Presence](#) / [Силата на Неговото присъствие](#)